

Напружений, незломно-гордий,  
Залізних імератор строф —  
Веду ці вірші, як когорти,  
В обличчя творчих катастроф.

Позаду — збурений Батурин  
В похмурих загравах облуд, —  
Вони ж металом — morituri —  
Сурмлять майбутньому салют,

Важкі та мускулясті стопи  
Пруживий одбивають ямб —  
Це дійсности а не утопій  
Звучить громовий дифірамб.

Ось — блиском — булаву гранчасту  
Скеровую лише вперед:  
Це ще не лет, але вже наступ,  
Та він завісу роздере.

Шматками розпадеться морок,  
І ти, нащадче мій, збагнеш,  
Як крізь тисячолітній порох  
Розгорнеться простір без меж.

Збагнеш оце, чим серце билось,  
Яких цей зір наглядів мет,  
Чому стилетом був мій стилос  
І стилосом бував стилет.

04.01.1925